

Arrest

nr. 53 744 van 23 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE NUL, die loco advocaat D. VAN HEMELRYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn van Mayombe origine en afkomstig uit Buco Zau, Cabinda. In 1999 kwam u met uw familie naar Luanda omwille van het werk van uw vader. Toen uw vader in 1998 (sic) werd gearresteerd en opgesloten keerde u met uw moeder terug naar Buco Zau. Ook uw vader keerde terug naar Buco Zau na zijn vrijlating in 2000. In 2003 trouwde u in Cabinda met Kiala Andre Lukombe en in 2005 verhuisde u met uw man en uw twee kinderen naar Luanda. Omdat uw man een zakenman en tevens lid van de Cabindese onafhankelijkheidsbeweging Flec-Fac is reisde hij regelmatig heen en weer tussen Cabinda en Luanda. In juni 2008 vervoegde u zich bij uw man in Cabinda omwille van de verkiezingen. Flec-Fac organiseerde verkiezingen in Cabinda op 3 september 2008 waarbij Nzita Henriques Tiago als nieuwe president van het Flec werd verkozen. U wenste hier zelf niet aan deel te nemen maar werd ertoe verplicht door uw man. Op 5 september 2008 vonden er in de

rest van Angola presidentsverkiezingen plaats. De provincie Cabinda weigerde aan de verkiezingen deel te nemen aangezien deze wil dat Tiago de president van Cabinda wordt. U wenste zelf wel te stemmen op 5 september maar u man liet dit niet toe. Op de dag van de presidentsverkiezingen organiseerde uw vader, eveneens een Flec lid, samen met Maconda, de chef van de Flec groep, en met Da Costa, een andere Flec collega, een mars in Cabinda stad, waaraan u ook deelnam. Bij het begin van de mars werden tenten in brand gestoken en ontstond er opschudding, waarop het MPLA op de vlucht sloeg. Toen het oproer begon keerde u terug naar huis naar uw kinderen. Die avond ging het MPLA op zoek naar de deelnemers aan de mars waarbij uw vader en Macondo werden opgepakt. Twee dagen later werd het lichaam van uw vader teruggevonden. Uw man kwam na de mars niet naar huis en op 7 september 2008 verliet hij Cabinda en vluchtte naar Congo Brazzaville. U ging naar Da Costa en vertelde hem dat u bang was zelf gedood te worden. Hij bracht u en uw kinderen op 10 september 2008 tot bij uw man in Congo Brazzaville. In oktober 2008 besloot uw man terug te keren naar Cabinda. Diezelfde maand kreeg Da Costa telefoon van uw man die hem vertelde dat hij bij zijn binnenkomst in Cabinda opgepakt was door de regering. In november 2008 kreeg Da Costa opnieuw bericht dat uw man gedood was. Omdat hij hier niet zeker van was reisde hij zelf naar Cabinda. Toen hij in maart 2009 terugkwam bevestigde hij dat uw man gestorven was. U werd ziek en belandde enkele maanden in het ziekenhuis. Toen u in juni 2009 hersteld was besloot u dat u niet langer in Congo-Brazzaville kon blijven omdat u er geen familie had en voor uw twee kinderen moest zorgen. In die periode vroeg Da Costa geld aan u om te reizen. In oktober 2009 kwam hij terug en toen u uw geld terugvroeg zei hij dat dit in Kinshasa was en jullie ginder een afspraak met een man hadden. Op 3 januari 2010 ging u met Da Costa en uw kinderen per boot naar Kinshasa. Daar ontmoette u João en nog diezelfde dag reisde u samen met hem en uw kinderen per vliegtuig naar België. Op 4 januari 2010 kwam u aan in België waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde uw land te zijn ontvlucht nadat u op 5 september 2008 deelnam aan een anti-verkiezingsmars van het Flec in Cabinda, omdat u vreesde net als uw vader en man gezocht en gedood te worden door het MPLA (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 19 augustus 2010, hierna CGVS, pp. 9-10).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw herkomst en verblijf in Cabinda niet aannemelijk kan maken.

U stelde namelijk niet op de hoogte te zijn van incidenten of conflicten in Cabinda die zich afspeelden tijdens uw verblijven in Cabinda, vóór de gebeurtenissen in 2008 (CGVS, p. 8). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt vond er van 2002 tot 2004 op het gehele Cabindese grondgebied evenwel een grootscheepse militaire actie plaats genaamd operatie vassoura (bezem), van het Angolese leger tegen de gewapende rebellengroepen van het Flec (zie landeninformatie). Het is daarom hoogst onwaarschijnlijk dat u, indien u zich overeenkomstig uw verklaringen gedurende die periode in Cabinda bevond, zoals uit uw verklaringen kan worden afgeleid (CGVS, p. 3), niet van deze operatie zou hebben gehoord. Daarenboven hadden zowel uw vader als uw man, gezien hun hoedanigheid van respectievelijk chef en actief lid van het Flec (CGVS, p. 7), een sterke belangstelling voor de Cabindese onafhankelijkheidsstrijd. Het is dan ook weinig aannemelijk dat er al die tijd niet over dergelijke belangrijke gebeurtenissen werd gesproken binnen uw familie.

Bovendien legt u inconsistente verklaringen af aangaande de plaatsen en tijdstippen van uw verblijf in Cabinda, die de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u 9 jaar was toen u voor de eerste keer naar Luanda verhuisde (CGVS, p. 3), hetgeen – uw geboortjaar 1985 indachtig (CGVS, p. 1) – laat veronderstellen dat dit in 1994 was. Net daarna beweert u echter dat u in 1999 samen met uw vader een eerste keer naar Luanda verhuisde (CGVS, p. 3). Later zegt u dan weer dat uw vader in 1998 opgesloten werd in Luanda omwille van zijn activiteiten voor het Flec en u daarom datzelfde jaar van Luanda diende terug te keren naar Cabinda (CGVS, p. 3 en p. 7). Ook wanneer u er uitdrukkelijk op gewezen wordt dat uw vader niet in Luanda kon worden gearresteerd in 1998, vermits jullie pas in 1999 naar Luanda waren verhuisd, houdt u vast aan uw verklaringen dat jullie in 1999 naar Luanda zijn verhuisd (CGVS, p. 3). Verder zegt u eerst dat u in de municipio Cabinda geboren bent, meer bepaald in Buco Zau (CGVS, 2). Wanneer u dan gevraagd wordt waar in Buco Zau, zegt u in de hoofdstad van Buco Zau, genaamd Cabinda (CGVS, p. 2). Nadien refereert u naar Buco Zau als een wijk in Cabinda stad (CGVS, p. 3). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt zijn Cabinda, Buco Zau en Belize drie van de vier municipio's waarin de provincie Cabinda is opgedeeld. De hoofdstad van deze municipio's is telkens de gelijknamige stad. Buiten de inconsistenties in uw verklaringen is het dus bovendien onmogelijk dat Buco Zau in de municipio Cabinda ligt, of Cabinda stad de hoofdstad is van Buco Zau aangezien het hier aparte gebieden betreft.

Verder zegt u dat Tchiowa een wijk is in Cabinda stad, gelegen naast de wijk Buco Zau (CGVS, p. 12), waar het in werkelijkheid de naam is waarmee de lokale inwoners naar Cabinda stad refereren. Evenmin kon u bekende plaatsen in het centrum van Cabinda stad of typische lokale gerechten noemen (CGVS, p. 12).

U stelde dat uw gebrekkige kennis van Cabinda het gevolg is van de beperkte tijd die u in de provincie Cabinda doorbracht (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen dat u in 1985 geboren bent in Cabinda (CGVS, p. 1-2), in 1999 vanuit Cabinda naar Luanda bent verhuisd (CGVS, p. 3), dat u zich in januari 2000 terug in Cabinda bevond en er bleef tot april 2005 (CGVS, p. 3), en dat u van juni tot september 2008 opnieuw in Cabinda verbleef (CGVS, p. 4) wijst erop dat u het grootste deel van uw leven in Cabinda heeft verbleven, waarvan ruim vijf jaar op volwassen leeftijd (CGVS, pp. 2-4). Hierdoor kan toch redelijkerwijs van u worden verwacht dat u een betere kennis hebt van de belangrijke gebeurtenissen en van de plaatsen in Cabinda waar u stelde gewoond te hebben of activiteiten te hebben gehad.

U legt verder een identiteitsdocument Cédula Pessoal (uitgegeven op 17 juni 2004 te Luanda) neer ter ondersteuning van uw identiteit en afkomst, waarop vermeld staat dat u bent geboren in Gika, Buco Zau, Cabinda. Deze informatie is echter in strijd met uw verklaringen dat u geboren bent in Buco Zau (CGVS, p. 2), en dat het uw moeder is die afkomstig was van Gika (CGVS, p. 4). Voorts dient te worden opgemerkt dat de schrijfwijze van de plaatsnamen op het document niet overeenstemt met de officiële benaming, daar zij Buku Zau vermelden in plaats van Buco Zau en Zika in plaats van Gika (zie landeninformatie). Bovendien werd als afleverende instantie 'Consevatorio (sic) Registo Civil de Luanda' ingevuld, terwijl de afleverende instantie in werkelijkheid de 'Conservatoria ...' is (zie landeninformatie), waardoor er ook aan de echtheid van het document wordt getwijfeld.

Voorts dienen volgende bedenkingen gemaakt te worden bij de vervolgingsfeiten die door u werden aangehaald.

U verklaarde dat de mars die de aanleiding vormde van uw vervolging door de Angolese autoriteiten, plaatsvond op 5 september 2008, de dag dat er in heel Angola, met de uitzondering van Cabinda, presidentsverkiezingen plaatsvonden, die gewonnen werden door de leider van Unita (CGVS, p. 6). Het Commissariaat-generaal beschikt echter over informatie dat er die dag geen presidentsverkiezingen, maar parlementaire verkiezingen werden gehouden die in elke provincie van Angola met een overtuigende meerderheid werden gewonnen door het regerende MPLA (zie landeninformatie).

De beschikbare informatie stelt verder dat het Flec in Cabinda de bevolking opriep op om de verkiezingen van 5 september 2008 te boycotten en ook stembusgangers intimideerde, maar dat er desalniettemin die dag gestemd werd in Cabinda en er een hoge opkomst was van meer dan 87% (zie landeninformatie), wat eveneens in strijd is met uw verklaringen dat er die dag geen verkiezingen waren in Cabinda (CGVS, p. 6). Het is bevreemdend dat u niet weet om welk soort verkiezingen het draaide en of deze al dan niet plaatsvonden in Cabinda, aangezien u beweerde dat deze elementen precies de aanzet waren voor de anti-verkiezingsmars die doorging op de dag van de parlamentsverkiezingen in de stad Cabinda en waaraan u zelf hebt deelgenomen. U zou in dat geval toch beter op de hoogte moeten zijn van wat er die dag precies gebeurd is.

U zegt bovendien dat de mars plaatsvond in de wijken Buco Zau, Belize en Tchiowa in Cabinda stad en uzelf naar Tchiowa ging (CGVS, p. 9), wat echter onmogelijk is aangezien geen van allen wijken zijn maar respectievelijk de namen van 2 municipio's en een lokale benaming van Cabinda stad (zie landeninformatie).

Bovenstaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen afkomstig te zijn van Cabinda en deel te hebben genomen aan een Flec-manifestatie in oktober 2008 grondig aan. Aldus kan verder geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, die daarmee verband houden.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Wat u reisweg betreft kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. U beweert probleemloos doorheen de grenscontrole te Brussel te zijn gedaan waarbij uw (eigen) paspoort in handen bleef van uw begeleider (CGVS, p. 12). Het Commissariaat-generaal beschikt echter over informatie dat dit niet mogelijk is, omdat iedereen die de grensconrole in de luchthaven Brussel Nationaal doorloopt individueel en persoonlijk aan een paspoortcontrole wordt onderworpen.

U legde tot slot geen enkel document voor om uw reisweg of uw asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van “artikel IA van het Verdrag van Genève dd. 28.07.1951” (Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 3, 5, 8 en 9 van het EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat verzoekster immers omwille van haar afkomst en voornamelijk politieke overtuiging werd vervolgd en beroofd zal worden van een menswaardig leven nu zij constant schendingen van haar privé en gezinleven zal dienen te ondergaan.

Dat door verzoekster desbetreffend nog steeds een zeer zwakke gezondheid geniet en ook mentaal gekraakt is door de trauma's dewelke zij in haar thuisland heeft opgelopen.

In casu is er gelet op het feitenrelaas van verzoekster duidelijk sprake van willekeurig geweld.

Aangezien de argumentatie van de verwerende partij dan ook moeilijk kan gevolgd worden wanneer zij stelt dat er geen gegronde vrees zou bestaan voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aangezien de verwerende partij vervolgens aanvoert dat de problemen van verzoekster Verzonnen' zouden zijn en inmiddels een regularisatie van de situatie zou opgetreden zijn.

Dat verzoekster desbetreffend enkel kan stellen dat via de schaarse informatie dewelke zij nog uit de regio kan verkrijgen, er geenszins een verandering in de plaatselijke situatie is opgetreden.

Dat deze in tegendeel bevestigen dat er nog steeds een 'terreurbewind in de betreffende regio heerst.-

M.b.t. de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut:

Aangezien het supra geschetste meent verzoekster minstens in ondergeschikte orde een beroep te kunnen doen op het subsidiair beschermingsstatuut.

3. Besluit:

Aangezien gelet op het supra gestelde er bij verzoekster op heden nog steeds een terechte vrees voor handen is dat de Angolese ordediensten haar en haar kinderen opnieuw zullen arresteren, bedreigen en fysiek en emotioneel 'bewerken' zodat er sprake is van een ernstige en aannemelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, minstens een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Dat er in hoofde van verzoekster aldus een gegronde vrees voor vervolging in de zin van Art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève voor handen is.

Dat de motivering zoals weergegeven in de beslissing hieraan hoegenaamd geen afbreuk doet.”

2.2. Het enig middel is onontvankelijk voor wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 3, 5, 8 en 9 van het EVRM aangezien verzoekster nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze voormelde verdragsbepalingen geschonden werden door de bestreden beslissing. De Raad wijst er verder nog op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster uitspraak wordt gedaan (cfr. RvS 26 mei 2009, nr. 193 552).

2.3. Waar verzoekster de schending opwerpt van “artikel IA van het Verdrag van Genève dd. 28.07.1951” neemt de Raad aan dat verzoekster de schending beoogt op te werpen van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat verwijst naar de voorwaarden zoals bepaald in artikel 1 van de Vluchtelingenconventie.

2.4. Uit verzoeksters betoog blijkt globaal dat ze ervan overtuigd is dat ze gelet op haar feitenrelaas in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus, maar met deze overtuiging toont verzoekster niet aan dat het strijdig is met het gestelde in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet indien het Commissariaat-generaal op grond van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat verzoekster haar herkomst en verblijf in Cabinda niet aannemelijk kan maken en dat geen geloof kan gehecht worden aan de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten, die in de bestreden beslissing op een uitgebreide wijze worden toegelicht, steun vinden in het administratief dossier en die verzoekster op geen enkele wijze betwist, tot de conclusie kwam dat er in hoofde van verzoekster geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, kan vastgesteld worden.

2.5. Waar verzoekster wijst op “*schaarse informatie*” die stelt “*dat er nog steeds een terreurbewind heerst in de betreffende regio*”, dient de Raad vast te stellen dat verzoekster nalaat deze informatie mee te delen en dat de Raad in deze geen onderzoeksbevoegdheid heeft. Een verwijzing naar algemene informatie volstaat bovendien niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 15 december 2004, nr. 138 480; RvS 9 juli 2003, nr. 121 481).

2.6. Waar verzoekster wijst op haar zeer zwakke gezondheid en stelt dat zij gekraakt werd door de trauma's die zij in haar thuisland heeft opgelopen, dient de Raad vast te stellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster hiervan melding gemaakt heeft en dat ze met deze aposteriori beweringen die bovendien niet gestaafd worden, niet aantoonst dat de bestreden beslissing strijdig is met het gestelde in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet .

Verzoeksters middel kan niet worden aangenomen. De bestreden beslissing is blijkens het administratief dossier gesteund op pertinente gronden, die de Raad bevestigt en overneemt.

Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA